

พรายพยากรณ์

รวมแพ่ง

พรายพยากรณ์

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-039-7

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค สิงหาคม 2556

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ไซติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร อารมณ์ บัวศรี

ออกแบบปก ภรณ์นา จันทระทอง

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อหมอดูสาวเกิดพบว่าเนื้อคู่ที่ยังไม่เคยได้เห็นหน้าของตัวเอง กำลังดวงตกแบบสุดๆ ถ้าไม่รีบยื่นมือเข้าช่วย ตัวเองอาจจะซวยถึงขั้นขึ้นศาลได้ ก็เลยต้องพาตัวเองเข้ามาเสี่ยงกับความรักในครั้งนี่ แถมยังมีน้องสาวตัวดีกับผีบรรพบุรุษที่ทำหน้าที่เป็นพรายกระต๊อบให้ผ่านพ้นอุปสรรคไปได้ และยัยปิ่นมณีตุ๊กแกตาหวานที่เป็นกองหนุนตัวสำคัญ

มาร่วมลุ้น และเป็นกำลังใจให้แม่หมอดูสาว และหนุ่มตี๋ไฮโซฝ่าฟันกับรักครั้งนี้กันดีกว่าค่ะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

เรื่องราวในพรายพยากรณ์นี้ล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นจากความสนใจใน
ด้านโหราศาสตร์ของรอมแพง รวมทั้งจินตนาการอันแปลกประหลาดและ
ความรักสัตว์แปลก ๆ ของผู้เขียนก่อนกำเนิดปิ่นมณี ตึกแก่ประหลาด ซึ่ง
ตัวตนจริง ๆ คือตึกแก่ผ้าสีส้มเมื่อสิบปีที่แล้วซึ่งผู้เขียนกับเพื่อนร่วมหอตั้ง
ชื่อให้ว่าปิ่นมณี ผสมผสานกับจิ้งจกที่บ้านอาซึ่งมีการเลี้ยงไว้อย่างเป็นล่ำ
เป็นสัน เพียงโยนข้าวสุกพร้อมเรียก จก ๆ ๆ 'ไอ้จก' ก็ออกมาจับข้าวสุกไป
กิน จนถึงตอนนี้แม้ 'ไอ้จก' จะล้มหายตายจากไปหลายปี (ไม่รู้ว่าเป็นถูก
ประตูบ้านไหนหนีบตายหรือเปล่า ^_^") แต่ก็ยังเป็นความประทับใจของ
รอมแพงอยู่ไม่คลายจนกลายมาเป็นปิ่นมณีในเรื่องพรายพยากรณ์นี้

หลังจากที่เคยตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์มาแล้วก็ได้ผล
ตอบรับที่อบอุ่นตอนนี้เมื่อจะตีพิมพ์เพิ่มจึงได้รับการโมดิฟายด์เปลี่ยนโฉม
ปกใหม่กับสำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานาคะ

ขอบคุณค่ะ^^

รอมแพง

ป.ล. ในตอนนี้ ตึกตาตึกแก่ปิ่นมณีก็ได้ระเห็จมาอยู่ที่หอของน้องสาว
รอมแพงเรียบร้อยแล้ว ทั้งยังเกาะอยู่บนมาตรวัดน้ำในห้องน้ำและส่งยิ้มให้
อยู่ทุกวันน่ารักน่าเอ็นดูเป็นอย่างยิ่ง

1

รถยุโรปคันหรูแล่นมาในทางที่มีดครุ้ม ฝนที่ตกปรอย ๆ ทำให้การเดินทางเป็นไปอย่างเชื่องช้า แสงไฟริบหรี่ทางทำให้ผู้ขับรถต้องระมัดระวังยิ่งกว่าเดิม ใบหน้าคมเข้มเอี้ยวตัวหันกลับไปมองร่างของเจ้าตัวเล็กทั้งสองร่างที่นอนหลับเฝ้ากันอยู่ที่เบาะหลัง ก่อนจะหันมามองให้กับหญิงสาวผู้นั่งเคียงข้างที่หันมามองหน้าราวกับนัดกันได้ มือแข็งแรงกุมพวงมาลัยมันตึงออกตั้งใจขับรถเข้ากรุงเทพฯ

ทุกสัปดาห์ครอบครัวเล็ก ๆ ของเขาจะพากันไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจ ในอาทิตย์นี้ก็เช่นกัน จุดหมายที่เพิ่งได้จากคือพัทยา เพียงพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำและบานาน่าโบทที่ฟุ้งฉิวแหวกท้องทะเลสีครามก็ทำให้ลูกสาวตัวน้อยสองคนหมดเรี่ยวหมดแรงและผล็อยหลับไปในเวลาไม่นานหลังจากที่พากันขึ้นรถกลับบ้าน

มือที่กุมพวงมาลัยเอื้อมผ่านมาจับมือบางของคนข้าง ๆ อย่างรักใคร่เอ็นดู ผู้เป็นภรรยาเองก็บีบมือตอบพร้อมก้มขมยิ้มน้อย ๆ อย่างมีความสุข กานต์กลมมองปราชญ์ผู้เป็นสามีด้วยแววตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก

นับตั้งแต่หญิงสาวจำความได้ก็พบว่าตัวเองอยู่ในบ้านเด็กกำพร้า แต่เพราะความใฝ่ฝันที่ตั้งใจว่าเรียนจบและได้ทำงานเป็นพยาบาลอย่าง

ที่ตนวาดหวังไว้ จากนั้นก็ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย จนได้พบกับปราชญ์ที่มาตรวจร่างกายประจำปีซึ่งเกิดติดใจพยาบาลสาวจนถึงขั้นคบหาดูใจกันจนกระทั่งได้แต่งงานกันในที่สุด

หญิงสาวมั่นใจว่าการที่เธอตัดสินใจแต่งงานกับผู้ชายคนนี้เป็น การตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดในชีวิต เพราะไม่เคยมีสักวันที่เธอจะมีความทุกข์กายทุกข์ใจ ยิ่งมองไปที่พยานรักทั้งสองก็ยิ่งชื่นใจ ถึงแม้จะเป็นผู้หญิงทั้งคู่แต่ก็นำรึน่าเอ็นดูมีเคา่พ่อและแม่อย่างพอเหมาะพอเจาะ พิณชนิดาลูกสาวคนโตที่อายุเพียงเก้าขวบคางเริ่มแหลมออกมาได้รูปน่ามอง ในขณะที่ลูกสาวคนเล็กภิษาสินีอายุเจ็ดขวบยังคงมีวงหน้าที่กลมบ่อมอย่างเด็ก ๆ

“เฮ้ะ!” เสียงอุทานของผู้เป็นสามีทำให้เธอต้องละสายตาจากลูกสาวทั้งสอง หากเพียงเอี้ยวตัวกลับมาแสงไฟสว่างจักษ์ก็สอดส่องเข้ามาปะทะหน้า ยังมีทันจะตั้งตัวเสียงเบรคและเสียงแหลมสูงของอะไรบางอย่างก็ดังขึ้น มาพร้อมกับแรงกระแทกมหาศาลที่พาให้ทุกอย่างกลับเข้าสู่ความดำมืดและหนาวเหน็บไปถึงห้วงวิญญาน...

“พีพิน ภิไปสอบก่อนนะ...” ร่างสมส่วนค่อนข้างสูงใหญ่เกินมาตรฐานหญิงไทยคว่าเอาเบ้ขึ้นมาสะพายบา ปากก็พูดจึ่มงำทั้งที่ยังคาบขนมมั่งอยู่ มืออีกข้างถือกล่องนมสดไว้ก่อนจะใช้มืออีกข้างที่ยังว่างเปิดประตู ทว่าคล้ายจะนึกอะไรขึ้นมาได้จึงได้ใช้นิ้วที่เป็นอิสระจากการถือกล่องนมคีบขนมออกมาจากปาก

“อ้อ อย่าลืมหาข้าวสุกไปไว้ในห้องน้ำด้วยนะพี่ เดี่ยวยัยป็นมณีจะร้องคอนโดฯ แดก ไปละ...” ส่งความเสร็จก็ทำท่าจะปิดประตูตามแต่ก็ต้องยั้งไว้เพราะเสียงเรียกจากพี่สาว

“เดี๋ยว ๆ ๆ ยัยภิ ตะกี้เธอก้าวเท้าไหนดออกจากประตู...เท้าซ้าย

หรือเปล่า? แล้วผมจะรวบรวมให้มันดี ๆ หน่อยได้ไหม หัวฟูอย่างกับสิงโต
แวนก็เลิกไล่ได้แล้ว เรียงจนจะจบอยู่รอบแล้วถึงได้ไม่มีคนมาจับยังไ
ล่ะ เสื้อผ้าก็หาที่มันรัดตัวมาใส่ซะมั้งนะ หลวมโคร่งอย่างนี้ไม่มีใครเขาใส่
กันแล้วละ...” วิชาสินีถอนหายใจหลายเฮือก

“เอาเหอะเย็นนี้ค่อยมาได้วาทีกัน วันนี้ก็ขอไปสอบก่อนวิชาสุดท้าย
ก็จะเป็นไทแล้วไปล่ะพี่สาว...” ว่าแล้วรีบจ้ำจ้าวไปทันที่ปล่อยให้ผู้เป็นพี่
มอมตามอย่างไม่ค่อยชอบใจนัก พิณชนิดาสายหน้าให้กับกิริยาริรร้อนของ
น้องสาวก่อนจะหันมาเอาใจใส่กับแผ่นกระดาษตรงหน้า แต่แล้วก็ึกขึ้น
มาได้ว่าลืมสิ่งน้องสาวไปอีกอย่าง จึงรีบคว้าเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมามาต่อ
สายหาน้องอย่างเร่งด่วน

“เฮ้ ๆ ขึ้นรถเมล์แล้วก็อย่าลืมโทรศัพท์มาบอกเลขบนตัวด้วยนะ พี่
จะทนายให้...” พูดจบก็วางหูไปอย่างสบายใจโดยไม่คิดจะฟังเสียงของอีกฝ่าย
แม้แต่นิดเดียว มือบางค่อย ๆ เรียงกระดาษแข็งรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไว้บนฝ่า
กำมะหยี่สีแดงอย่างตั้งใจตั้งใจ จะไม่ให้ตั้งใจตั้งใจได้อย่างไร การดูไฟปซี
ประจำปีทำได้เพียงหนึ่งครั้งต่อปีเท่านั้น และเป็นพฤติกรรมที่หญิงสาวจะ
ทำทุก ๆ สิ้นเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปีไม่เคยขาดแม้แต่ปีเดียวนับตั้งแต่วันที่
เธอค้นพบโลกอันแปลกประหลาดไปนี้เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว...

‘สนใจหนังสือดูดวงหรือลูก...ก็ดี...ป้าซื้อให้ ใครมันจะว่างมายก็
ช่างมันปะไร ในเมื่อเราสบายใจเสียอย่าง...’

วันหนึ่งเมื่อครั้งที่พิณชนิดาอายุสิบขวบ มือเล็กที่ลูบไปบนปกหนังสือ
เล่มหนึ่งในร้านขายหนังสือเก่าทำให้คุณพิณพิพาผู้เป็นป้าแยมยิ้ม แหวตา
ที่อ่อนโยนมองดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มที่ดูจะแวววาวเมื่อคว่ำหนังสือ
เก่าคร่ำปอกเดินลายเส้นสีทองขึ้นมาดูอย่างสนใจ

นับตั้งแต่วันที่เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นในครอบครัวเล็ก ๆ ของผู้เป็นน้องชาย ซึ่งพรากเอาชีวิตของน้องชายคนเดียวและน้องสะใภ้ไปอย่างไม่มีวันกลับ ทำให้คุณพ่อกลายเป็นญาติคนเดียวที่เหลือของเด็ก ๆ เด็กหญิงตัวเล็กจ้อยทั้งสองที่แทบจะไม่ได้รับบาดเจ็บใดเลย นอกจากรอยฟกช้ำเพียงเล็กน้อยแล้วยังคงแสดงพฤติกรรมที่มองเห็นได้ว่าเป็นผลกระทบจากอุบัติเหตุแตกต่างกัน

ภิษาสินีเป็นผู้เป็นน้องสาวพูดคุยก้อยตามปกติบางครั้งก็ดูจะเกินปกติคล้ายกับกำลังพูดกับสิ่งที่มองไม่เห็น ซึ่งผู้ใหญ่ทั้งหลายต่างคิดว่าเป็นธรรมชาติของเด็กในวัยนี้ที่มักจะมีเพื่อนในจินตนาการ ถึงแม้ว่าบางครั้งสิ่งที่หลานสาวตัวน้อยพูดออกมาจะชวนให้ขนลุกก็ตามทีเถอะ

‘คุณแม่ขา อัยาร้องไห้ละ ภาไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย...’ แล้วเด็กน้อยก็ก้มมองบางสิ่งบางอย่างตรงหน้าก่อนจะหันมามองผู้ใหญ่ทั้งหลายที่หน้าเริ่มซีด จากนั้นก็มีเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกจากกลุ่มผู้ใหญ่เมื่อเห็นภิษาสินีหันไปวิ่งเล่นตามปกติ

ส่วนพินชนิดาคนที่กลับนั่งเงียบเหม่อลอยไม่พูดไม่จา บางครั้งไหลบาง ๆ ที่ค้อมอยู่ก็สะท้อนก่อนจะนั่งเงียบและเหม่อลอยเช่นเดิม ดวงตาดูไร้แววรับรู้ ใช้ชีวิตราวกับตุ๊กตาไหลานสิ่งสิ่งใดก็ทำโดยไม่ได้แย่งเลยแม้แต่หน่อย ทว่าหลังจากที่ได้จับหนังสือเล่มหนาที่มีกระดาษสีเหลืองผืนผ้าปักใหญ่ฝังอยู่ด้านหน้าปก หลานสาวคนโตก็เริ่มมีชีวิตชีวาพูดจาตามปกติ บางครั้งก็เกินปกติตามนิสัยเดิมที่มีความร่าเริงทะเล้นพอ ๆ กับหลานสาวคนเล็กและเริ่มค้นคว้าทางด้านโหราศาสตร์อย่างจริงจัง ซึ่งน่าแปลกที่การค้นคว้าและฝึกฝนของพินชนิดากลับเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญแม่นยำจนคนโต ๆ ต้องแปลกใจ...เพียงสิบเอ็ดขวบก็สามารถทำนายทายทักผู้ใหญ่ตัวโต ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องแม่นยำ จนผู้เป็นป้าต้อง

คอยบอกคอยสอนให้เก็บงำเพื่อป้องกันหลานสาวจากพวกคลังไคล้ในทางโหราศาสตร์...

หลังจากอายุสิบสองขวบแล้วทุก ๆ เดือนกุมภาพันธ์ผู้เป็นหลานก็เปิดไฟให้กับทุกคนในครอบครัวซึ่งจะบอกถึงเรื่องราวในแต่ละเดือนของแต่ละคนได้อย่างละเอียดพอสมควร

ครั้นพอพิณชนิดาอายุครบสิบแปดปี ก็เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นเมื่อดวงประจำปีของคุณพิณพิพาในปีนั้นได้ไฟเคอะเคอในทิศทางที่ไม่ค่อยจะดีนัก ครั้นนั้นพิณชนิดาถึงกับนั่งอึ้งก่อนจะรีบรวบไฟล้างเพื่อดูไฟประจำเดือน ซึ่งก็ให้ผลเหมือนกัน จากนั้นหญิงสาวก็เลิกลูกให้กับผู้เป็นป้า แต่กลับแอบไปดูดวงทักษาเลข 12 ตัวของไทย เลข 7 ตัวของพม่า ซึ่งล้วนแล้วแต่ยังสร้างความแตกตื่นให้กับคนทำนาย เมื่อผู้เป็นป้าถามก็มักจะตอบเลี่ยง ๆ เสมอ

‘ก็ดีค่ะป้า ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ดวงปีนี้ก็เหมือนปีก่อน ๆ...’

หากเพียงช่วงเวลาของการทำนายผ่านไปได้ไม่กี่วันคุณพิณพิพา ก็เสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เช่นเดียวกับบุพการีทั้งสองของสองสาว ด้วยเหตุนี้ทั้งพิณชนิดาและภิษาสินีจึงกลายเป็นคนไร้ญาติขาดมิตรโดยสิ้นเชิง ครั้นนั้นหลังจากงานศพคุณพิณพิพา ภิษาสินีถึงกับสะกิดพี่สาว

‘พี่พิณ ภิษอะอะไรพี่พิณสักอย่างได้รีเปล่า’

‘อ้อ...ก็อย่างก็ได้ ขอมาเถอะเพื่อน้องคนเดียวทำไมพี่จะให้ได้’
พิณชนิดาพยักหน้าให้กับน้องสาว

‘ถ้าพี่พิณดูดวงแล้วก็ได้เคอะเคอในมุมที่เป็นความตายนะ บอกไปตามตรงได้มัย ภิจะได้เตรียมตัวก่อนตาย’

ดวงตาสีดำขลับของน้องสาวมองลอดแว่นตารอบสีม่วงอ่อนมาอย่างถือเป็นจริงเป็นจัง คิ้วสีดำเข้มได้รูปของภิษาสินีเริ่มขมวดเมื่อเห็นพี่สาว

นั่งอึ้งไปนาน

‘แล้วเธอไม่กลัวเธอ...’ พิณชนิดาหวนนึกถึงบางคนทีหล่นหาย
ตกไปตามตรงแล้วเกิดอาการสติแตก อาละวาดโวยวายแล้วพานให้นึกขยาด
แถมก็คำทำนายของเธอไม่เคยพลาด แม้หญิงสาวจะไม่เคยทำนายใคร
ถึงขั้นตายเพราะเป็นข้อห้ามอย่างหนึ่งของผู้ที่ศึกษาทางโหราศาสตร์ แต่ก็
เคยทำนายถึงอุบัติเหตุที่ล้นแล้วแต่เป็นจริงเสียทุกครั้งไปทำให้บางคน
ถึงกับไม่กล้ามาดูดวงกับเธอก็มี

‘กลัวทำไม ตายก็ไม่ได้เจ็บปวดทุกข์ทรมานนักหรอกพี่ ถ้าเราไม่ได้
ทำชั่วอะไร ทำดีตายไปเป็นนางฟ้าเสียด้วยซ้ำน่าสนุกจะตายไป...’

‘พูดอะไรเพื่อเจ้อีกแล้วยัยกิ...เพี้ยนไม่หายจริงเธอ’

‘เหอะ...ทำมาว่ากิ...ตัวเองละปกติซะที่ไหน คุณบ้าตายก็ไม่เห็นจะ
ร้องให้สักริด...หรือว่าจิตใจที่ได้มรดกคะคุณพี่ขา’ ผู้เป็นพี่ตีเพียะเข้าที่ต้นแขน
ของน้องทันควัน

‘อู๊ย...มือหนักจริง ๆ พี่พิณนะ’

‘ก็ดูพูดเข้า ใครเขามาได้ยินเข้าก็นึกว่าจริงหรอก...ใครว่าพี่ไม่ร้องให้
พี่ไม่ร้องให้เธอเห็นต่างหาก แต่จะว่าไปคุณบ้าก็ไปดีแล้วละ คนเรามีชีวิต
อยู่ก็มีแต่ทุกข์ ไหนจะเจ็บ จะป่วย เรื่องนี้เรื่องนี้อันตรายพาดหน้าเปื้อนจะแยะ...
คนดีอย่างคุณบ้าจะต้องได้ไปในที่ดี ๆ และมีความสุขแน่ ๆ พี่มั่นใจ พี่ก็
เลยไม่รู้จะคร่ำครวญมากมายไปทำไม’

‘เหวอ...ไม่ใช่ว่าพี่พิณจะไปฆ่าตัวตายตามคุณบ้าหรอกนะ’

‘บ้า...ใครจะไปทำ บาปกรรม ตายไปเกิดเป็นลูกหมาห้าร้อยชาติ
เรื่องอะไรจะฆ่าตัวตาย เออ...ถ้าไปเกิดเป็นลูกหมาของปารีส ฮิลตันก็น่า
เกิดหน่อย แต่ถ้าจับพลัดจับผลูไปเป็นลูกอีดกลางวัดละก็ยุ่งเลย’

ดวงตาของผู้เป็นน้องเริ่มมีแว่นับถือในตัวพี่สาว เพราะเธอรู้ดีว่า

‘อะไร’ เป็น ‘อะไร’ จึงทำได้ไม่ร้องให้ฟูมฟายแต่พี่สาวสุดสวຍของเธอ กลับคิดได้ด้วยแสงสว่างทางปัญญา

‘แล้วเธอละ ยัยกิ ไม่เห็นจะร้องไห้สักอะ’ ผู้เป็นพี่ถามบ้าง คนเป็นน้องได้แต่กลอกตาไปมาก่อนจะหาเรื่องปลีกตัวหนี

‘ก็คิดเหมือนพี่ผมนั่นละ...แล้วก็ทำอย่างพี่ผินด้วย อิม...ไปหาขนมกินก่อนนะ หิวจัง’ ว่าแล้วก็ปล่อยให้ผู้เป็นพี่สาวทำปากยื่นมองตามพร้อมทั้งบ่นพึมพำ

‘ตัวโตยังกับตึกแล้วยังจะกินเก่งอีก เดี๋ยวก็อ้วนหรอกลยัยกิเอ๊ย’ ปากยื่น ๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มอย่างอ่อนโยนให้ผู้เป็นน้องสาวที่วิ่งหน้าตั้งเข้าครัว แม้เดี๋ยวนั้นน้องสาวจะตัวใหญ่กว่าแต่เธอก็ยังมองน้องเป็นน้องตัวเล็ก ๆ ที่เกาะพี่สาวแจเหมือนแต่ก่อนอยู่รำไป

ถ้าสองคนพี่น้องเดินไปด้วยกันแล้วคนอื่นแทบจะมองไม่ออกเลยว่าเป็นพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน เพราะนอกจากหน้าตาที่ออกไปคนละแนวแล้ว รูปร่างก็ผิดกันลิบลับ ผินชนิดานั่นงวงหน้าเรียวหวาน ผิวสีน้ำผึ้งอ่อนดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้ม ผมเส้นเล็กละเอียดยาวตรงก็เป็นสีน้ำตาลเข้มและรูปร่างเล็กดวบอบบาง ในขณะที่ภิกษาสินีกลับมีวงหน้าเป็นรูปหัวใจเอิบอิม ผิวขาวผ่องดวงตาเรียวยาวนานย่นตาสีดำสนิท ผมเส้นใหญ่หยักศกบางครั้งก็ฟูแทบเต็มศีรษะและรูปร่างก็สูงใหญ่สมส่วนดูทะมัดทะแมง

เมื่อครั้งที่คุณพัฒน์พิทยายังมีชีวิตอยู่ในฐานะที่เป็นสาวแก่ก็ทั้งไม่คิดเรื่องมีคู่ครอง จึงมักจะมุ่งความคิดและชีวิตไปในทางธรรมเสียส่วนใหญ่ ดังนั้นเมื่อปิดเทอมในแต่ละครั้งแทนที่หลานสาวทั้งสองคนจะได้ไปเรียนซัมเมอร์ต่างประเทศอย่างที่คนอื่นจะกินควรกระทำกลับถูกพาไปปฏิบัติธรรมในวัดป่าเสียทุกทีไป และเด็กสาวทั้งสองก็ดูจะพอออกพอใจขึ้นชอบใน

ทางบุญเป็นที่ถูกใจของผู้เป็นป้า อีกทั้งสองคนยังสงบเสงี่ยมเจียมตัวด้วยเกรงใจว่าป้าจะสิ้นเปลืองในการเลี้ยงดูหลานทั้งสอง เพราะเข้าใจไปเองว่าแต่เดิมนั้นครอบครัวของพวกเธอมีได้ร่ำรวยสักเท่าใดนัก พอพอกับแม่เสียชีวิตไปจึงทำให้อยู่กันอย่างสมถะเพื่อมิให้เป็นภาระของญาติผู้ใหญ่ที่เมตตาพวกตน

แต่หลังจากที่คุณพิณพิพาเสียชีวิต พิณชนิดาจึงได้รู้ว่าตนกับน้องเป็นอภิมหาเศรษฐีย่อม ๆ เลยทีเดียว ทั้งหุ้น ทั้งเงิน ทั้งทรัพย์สินในธนาคาร และอสังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ ของพ่อกับแม่ที่สร้างเอาไว้ แล้วยังมีส่วนที่เป็นของป้าซึ่งมีที่มิทางให้เช่าอีกมากมาย แม้เรียนจบแล้วถ้าไม่อยากจะทำงานก็สามารถอยู่ได้อย่างสะดวกสบาย

ก่อนนั้นพิณชนิดาเลือกเรียนทางด้านบัญชีซึ่งนอกจากจะมีเหตุผลที่วุ่นชอบในด้านตัวเลขแล้วยังคิดที่จะหาเลี้ยงผู้เป็นป้าอีกด้วย แต่ในเมื่อป้าซิงตัดช่องน้อยแต่พอตัวไปเฝ้าเจ็กเขียนฮองเต้เสียก่อนแล้วแถมยังมีเงินเหลือเฟือ เธอจึงตัดสินใจจะไม่ทำงานในสิ่งที่เรียนมา แต่ว่าคนเราย่อมต้องมีอาชีพจะให้มือองเท้านั่งกินนอนกินนั้นก็ได้ไม่ได้อยู่ในความคิด ซึ่งก็แน่นอนว่าสิ่งที่พิณชนิดายึดเป็นอาชีพนั้นเป็นสิ่งที่หญิงสาวชื่นชอบมากกว่าตัวเลขนั่นก็คือ นักโหราศาสตร์หรือเรียกง่าย ๆ ว่า ‘หมอดู’ นั่นเอง

ความคิดคำนึงถึงผู้เป็นป้าต้องหยุดชะงักเมื่อเสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น

“พี่พิณ ภาได้เลข 584618 ดูให้หน่อยสิพี่ สอบวันนี้ก็จะโชคดีหรือเปล่า” เสียงกังวานใสของน้องสาวดังขึ้นมา มือบางจึงทำหน้าที่อย่างรวดเร็วในการจดตัวเลขลงบนกระดาษ หลังจากใช้เวลาเพียงจิตใจก็ร่ายยาวถึงผล

“โอเค ห้ามบวกแปดบวกสี่บวกหกบวกหนึ่งบวกแปดได้เท่ากับสาม-

สิบสอง หารแปดลงตัวเป๊ะ อธิษฐานได้เลยอยากได้อะไรก็ได้”

“โห...ฉันขอให้ข้อสอบออกมาตรงกับที่ภาอ่านละกัน ขอขอบคุณครับ
ก็ไปเข้าห้องสอบละ” พูดจบก็ตัดสายไปปล่อยให้พนชนิตามองโทรศัพท์
ด้วยแวต่ายิ้ม ๆ

ศาสตร์การทำนายตัวรอมเมิ้ลแม้จะดูเหมือนเป็นของเด็กเล่นแต่ก็
แม่นยำพอสมควรสำหรับการทำนายด้วยตัวเอง วิธีการก็ง่ายแสนง่าย เพียง
บวกตัวเลขตรงกลางของตัวรวมกันทั้งหมดแล้วหารด้วย 8 หาก เหลือเศษ
หนึ่งหมายถึงจะเจอเรื่องตื่นเต้น เศษสองคือเจอเรื่องเศร้า เศษสามคือเจอ
เรื่องปกติธรรมดา เศษสี่คือจะมีคนคิดถึง เศษห้าจะเหนื่อย เศษหกจะเป็น
กังวล เศษเจ็ดจะโชคดี ไม่เหลือเศษหาร 8 ลงตัวก็จะสามารถอธิษฐานขอ
สิ่งใดก็ได้ และนี่ก็เป็นอีกสิ่งนอกเหนือจากการหว่าดกล้วยดิบเห็ดที่ช่วยให้
พนชนิตากับภิษาสินีไม่ยอมซื้อรถยนต์ส่วนตัวมาใช้ แม้จะมีกำลังความ
สามารถที่จะซื้อหามาได้ก็ตาม

หลังจากดูเลขจากตัวรอมเมิ้ลให้น้องสาวเสร็จก็เริ่มต้นเปิดไฟปิซี่ที่
วางไว้ก่อนหน้านี้ที่โต๊ะ โดยเริ่มจากการทำนายรายปีก่อน ไฟโบแรกที่ได้
คือ เดอะเลิฟเวอร์หรือไฟคู่รัก ทำเอาคนเปิดตาแทบถลนออกมานอกบ้าน

“เฮ้ย!” เสียงอุทานอย่างตกใจดังขึ้น ก่อนจะรวบรวมสมาธิดูไฟโบ
ต่อไปอย่างใจจดจ่อ จนเมื่อเปิดหมดทุกใบแล้วพนชนิตาก็ได้แต่นั่งจ้อง

“อะไรหว่า พบรักแต่ต้องเสี่ยงตายแล้วอาการยังร่อแร่ไม่ตายก็เกือบ
ตาย รอดมาได้ก็ถูกบังคับจนต้องเสี่ยงตายอีกรอบถึงจะได้แต่งงาน...ถ้า
ไม่ตายเสียก่อน ไฟบ้ออะไรพะเนี่ย”

ไฟเดอะเดธไฟแห่งความตายหรือการเกิดใหม่ที่คู่มา กับไฟฟอรัจน
กงล้อแห่งเวลา ซึ่งขนาดด้วยไฟเมจิกเขียนนักษัตรยากกับไฟเดอะฟูลคน-
เร่ร่อน ทำให้หญิงสาวรู้ว่าจะมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นหลังจากที่ได้เจอ

เมื่อคุณดังกล่าวแกมยังเป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาอีกด้วย หน้าไฟที่บ่งบอกถึงความไม่แน่นอนทำให้จินตนาการเริ่มล้งเล จึงลองทายไฟแบบรายเดือนดูอีกครั้ง และคราวนี้หญิงสาวก็เปิดเจอไฟเดอะเลิฟเวอร์อีก เธอจึงไม่ลังเลที่จะดูดวงทักษาเลข 12 ตัวของไทย และเลข 7 ตัวของพม่า ก็พบตรงกันว่าปีนี้เธอต้องจะเจอเนื้อคู่!

“จะพบผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งผมสลวย ไปยปีซีแห่งการเยียวยาที่ประเทศนี้น่าจะหมายถึงโรงพยาบาลหรือคลินิก...” แม่หมอบ่นเพิ่มพากับตัวเอง ปฏิบัติการตามล่าเนื้อคู่จึงบังเกิดขึ้น เมื่อหน้าไฟที่เปิดออกมาพร้อมทั้งไฟોકที่วางตู่ “แจ็กข้าวหลามตัดอยู่ทางทิศตะวันออก จะพบกับข้าวคราว” มือบางจิ้มเบา ๆ ไปที่แปดโพธิ์ดำและเก้าดอกจิกที่เปิดได้ ทำให้หญิงสาวรู้ว่าการเจอเนื้อคู่ครั้งนี้ไม่ธรรมดาแต่ก็ไม่ถึงกับเลือดตกยางออก อาจจะต้องตกใจปนทุกซกั่วงลเล็กน้อย

จินตนาการลุกขึ้นจากโต๊ะทำงานเดินไปที่ระเบียงคอนโดมิเนียม เพื่อดูทิศให้แน่ใจ ระเบียงตรงกับทิศตะวันออกพอดีบอดิบดี เมื่อสายตาทอดยาวลงไปก็พบกับเครื่องหมายบวกอันเป็นเครื่องหมายของโรงพยาบาลใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไปพอมองเห็นได้และที่สำคัญตรงกับระเบียงอย่างพอดีบอดิบดี

หญิงสาวรีบจับยามสามตาด้วยตำราพม่า

“เวรแล้ว...นี่ฉันต้องไปโรงพยาบาลนั่นเดี๋ยวนี้อยู่แล้ว” ลั่นเสียงอุทานร่างบางในชุดกางเกงยีนสามส่วนเลื้อยชิดตัว้วยกิตาเลือกคว้ากระเป่า ล็อกประตูห้องแล้ววิ่งไปที่ลิฟต์ด้วยความไวปานวอก ความคิดที่จะวิ่งลงบันไดแทบไม่มีในหัวสมอง เหตุเพราะชั้นที่เธออยู่คือชั้น 16 ซึ่งไม่ว่าอย่างไรลิฟต์ก็ยอมเร็วกว่า

พอประตูลิฟต์เปิดก็ต้องรีบวิ่งร่อยเมตรไปที่พืวินมอเตอร์ไซค์ ที่ทำท่า

พยักพยิดให้แต่ไกล ไม่ถึงสิบนาทีคุณเธอก็ลงมายืนหน้าเปือเหลอออยู่หน้าโรงพยาบาลใหญ่ ความเยียบสงบของสถานที่ทำเอาหญิงสาวลังเลใจ ก่อนที่จะตัดสินใจเดินเข้าไป พนักงานต้อนรับสาวปรายตามองที่สี่สาวหัวฟูอันเนื่องมาจากการซึ่งมือเตอร์ไซค์ซึ่งเดินละล้าละลังเข้ามาด้วยความสงสัย

“มีอะไรให้ช่วยไหมคะ” คำถามที่ยากจะให้คำตอบดังขึ้นมาให้หัวใจคนตามหาเนื้อคู่ต้องชักกระตุกเป็นจังหวะรีอก

“เอ่อ...ฉันจะ...เอ่อ...มาเยี่ยมญาติค่ะ”

หัวใจที่คิดคำนวณทิศทางอย่างรวดเร็วทำให้รีบเดินเลี่ยงพนักงานและตรงเข้าไปด้านใน ซึ่งแน่นอนว่าเป็นการคำนวณที่ดีแล้วว่าเป็นทิศตะวันออกทิศแห่งเนื้อคู่ ท่าทางที่ละล้าละลังในตอนแรกกลับกลายเป็นเดินอย่างมั่นใจผ่านกลุ่มพยาบาลและคนไข้ตามรายทางไป แน่ใจว่าไม่ได้มั่นใจว่าจะมาเยี่ยมญาติหากแต่มั่นใจในฝีมือการดูดวงของตัวเองว่าต้องไม่ผิดพลาดซึ่งทำที่ที่เปลี่ยนไปนั้นทำให้พนักงานต้อนรับสาวต้องมองตามด้วยความงุนงง หากพอดีกับที่กลุ่มคนในชุดสูทหูกกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาอย่างรีบร้อนทำให้พนักงานสาวต้องหันไปสนใจผู้มาใหม่ ซึ่งทำให้ทัศนิตารอดพ้นจากสายตาสารวจของพนักงานสาวไปได้อย่างหวุดหวิด

ประตูบานคู่ของห้องฉุกเฉินที่ขวางอยู่ตรงหน้าซึ่งเป็นทิศตะวันออกพอดิบพอดีทำให้ทัศนิตาลังเลอยู่เสี้ยววินาที ก่อนจะค่อย ๆ ผลักเข้าไปและพบว่าอีกฟากหนึ่งมีประตูบานคู่ที่สามารถเดินทะลุไปอีกทางหนึ่งได้ระหว่างประตูทั้งสองบานแบ่งพื้นที่ออกเป็นสองฟาก ฟากละสามเตียง มีเพียงบุรุษพยาบาลที่ทำท่าง่วงงุน มองแล้วหันกลับไปนั่งอุปรกรณ์ต่ออย่างไม่ใส่ใจในตัวผู้มาใหม่นัก

ทัศนิตาเกือบจะเดินไปผลักบานประตูเพื่อเดินหน้าหาเนื้อคู่ตามที่ตั้งใจไว้ ทว่าสายตาคลับไปปะทะกับคนไข้ซึ่งนอนพักฟื้นจากการเข้าเฝือก

ที่ทำท่าเหมือนจะตื่นตกใจอะไรบางอย่างพาให้หญิงสาวต้องหยุดชะงัก และเมื่อใช้สายตาโล่งมองสิ่งแวดล้อมรอบตัวก็พบว่ามึนงงอย่างหนึ่งนอนครูดๆ อยู่ใต้เตียงที่สามด้านในสุดทางขวามือ ซึ่งสามารถมองเห็นอยู่วิบแวบเป็น เชิงว่ากำลังหลบซ่อนตัวอยู่

เออเว้ย อย่างบอกนะว่านั่นคือเนื้อคู่ของฉัน...’โหงไปนอนครูดๆ อย่าง นั้นละ...จากเสื้อผ้าที่มองเห็นก็ทราบว่าได้เป็นคนไข้ของโรงพยาบาลนี้ อย่างแน่นอน เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นจากด้านนอกและดูท่าจะเข้ามา ด้านใน หญิงสาวจึงรีบไปรูตม่านที่ใช้กันระหว่างเตียงที่สามกับสองโดยมี คนไข้วัยกลางคนนอนเบ้งตาโตอยู่บนเตียงที่สอง

“คุณลุงเป็นยังไงบ้างคะ หนูบอกแล้วว่าอย่าเดินเร็ว เห็นไหมคะ หกล้มจนต้องเข้าเผือกเลย” ดวงตาสีน้ำตาลใสดั่งแก้วมองเผือกของคนไข้ พร้อมทำเสียงจี้จี้คล้ายเอ็นดูระคนระอาในญาติผู้ใหญ่ของตน ปากคนไข้ บนเตียงที่ทำท่าพะงาบ ๆ จะบอกปฏิเสธความเป็นญาติต้องหยุดชะงักลง เมื่อเห็นผู้ชายกลุ่มใหญ่ในชุดสูทหุ่ยใส่แว่นกันแดดสีดำและมีท่าทีคุกคาม เดินเข้ามาในห้อง

“นี่ คุณเห็นผู้ชายใส่กางเกงยีนกับเสื้อสูทสีน้ำตาลเข้ามาทางนี้หรือ เปล่า” หนึ่งในผู้ชายกลุ่มนั้นหันมาถามหญิงสาวด้วยน้ำเสียงเข้ม ๆ

“อ้อ เห็นค่ะ เห็นวิ่งทะลุประตูไปด้านนั้นแน่ะค่ะ แต่ไปได้สักพัก แล้วนะค่ะ...” ว่าแล้วก็มึนมองคนไข้ที่ตัวเองตีต่าว่าเป็นลุงพลางเอ่ย ปากพูดเหมือนลูกหลานที่มาเยี่ยมไข้

“คุณลุงของฉันตกใจแทบแย่ อยู่ดี ๆ ก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาแล้วก็ วิ่งออกไป”

ยังฟังคำบ่นของ ‘หลานผู้ป่วย’ ไม่ทันจบทั้งกลุ่มก็รีบวิ่งผลัดบัน ประตูดออกไปเสียงดังเอะอะ เพียงครู่พนักงานรักษาความปลอดภัยของ

โรงพยาบาลก็วิ่งทะเล่ทะล่าเข้ามาอีกคน หญิงสาวขึ้นไประวังที่ชายชุดสูงท กลุ่มนั้นเพิ่งออกไป พนักงานรักษาความปลอดภัยจึงวิ่งตามมือที่ขั้พร้อม กับวเรียกกำลังเสริมท่าทีจะเป็นเรื่องใหญ่

พิณชนิดารีบไปคว้าตัวชายหนุ่มที่นอนคุ้ยอยู่ใต้เตียงออกมาพร้อมกับลากตัวเดินออกไปที่ประตูอีกทาง

“เดี๋ยวลีคุณ!” ผู้ถูกลากยังคงเอียงแต่เมื่อได้รับฟังคำสั่งทับของหญิงสาวที่ตั้งหน้าตั้งตาลากตัวเขาก็ต้องคล้อยตามอย่างเลี่ยงไม่ได้

“จะรอให้พวกนั้นกลับมาค้นห้องนี้อีกรอบหรือไง คุณนี่” ดังนั้นแม้จะยังงงแต่ก็ต้องวิ่งตามไปแต่โดยดี ทว่าก่อนออกจากห้องแม่ตัวดิกลับหันมากระซิบกระซาบพร้อมทั้งยกมือไหว้คนไข้นั้นเพียง

“ลุงคะ ผ่ากลอกพวกนั้นอีกรอบนะคะถ้ามันกลับมาทางนี้อีก ถือว่าช่วยหนูกับสามีเถอะคะ พวกนั้นมันมาทวงหนี้แบบหน้าเลือดนะคะ แล้วหนูก็ไม่มีจะให้ พวกมันมีปืนด้วยนะลุง” ‘ลุง’ พยักหน้าให้อย่างตื่นตกใจเมื่อได้ยินคำว่า ‘ปืน’ ก่อนจะล้มตัวลงนอนทำตาปริบ ๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อตัวเองว่าจู่ ๆ ก็มีหลานที่ไม่รู้จักหวนนอนปลายเท้าแล้วยังมีหนี้สินรุงรังเพิ่มมาอีกคน มีหน้าซ้ำยังได้เจอมาเพียเดินผ่านอีกเป็นโขงภายในโรงพยาบาลแห่งนี้

2

ร่างบางของหญิงสาวที่คอยอุ้มชายหนุ่มให้เดินตามมาดูแปลกตา
ทว่ากลับเกิดเหตุการณ์โกลาหลจนไม่มีใครสังเกตเห็นแม้แต่น้อย เสียง
ไซเรนรถตำรวจและรถพยาบาลรวมทั้งไทยมุงที่มาดูเหตุการณ์ก็ยิ่งทำให้
คนทั้งคู่อันตรายไปกับฝูงชน ระยะทางจากโรงพยาบาลจนถึงคอนโดมิเนียม
ของหญิงสาวไม่ไกลกันมากนัก แต่เมื่อวิ่งไปได้ครึ่งทางก็ต้องหยุดพักยืนหอบ
แฮก ๆ ทั้งคนลากและคนตาม ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมองไปยังจุดที่จากรมา
ด้วยความงุนงง

“ทำไมคนเยอะนัก...ตะกี้ยังไม่เห็นมีรถตำรวจรถพยาบาลมากนัก
มากถึงขนาดนี้เลยนี่นา” เจ้าของเสียงหอบพึมพำด้วยความงุนงงมือข้าง
หนึ่งทำสะเอว ส่วนมืออีกข้างปาดเหงื่อขณะมองกลุ่มคนจากที่ที่ตนวิ่ง
ออกมา แต่เมื่อหันไปทางที่พักของตนก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ
ควันไฟโขมงกลุ่มใหญ่พวยพุ่งออกมาจากกลางตึก เสียงไซเรนจากรถดับ
เพลิงที่ตั้งแถบบนถนนทำให้รู้ว่าที่พักของตนกำลังเกิดเรื่อง ใจของเธอหายวูบ
เมื่อนึกถึงสัตว์เลื้อยคลานรักของน้องสาว นอกจากจะทิ้งให้ปีนผนังเพดาน
ตัวเดียวแล้วยังลืมให้ข้าวสุกตามที่น้องสาวบอกก่อนไปสอบเสียอีกด้วย

“คู่ณ ไปเร็ว คอนโดฯ ชั้นเกิดเรื่องแล้ว” ว่าแล้วร่างบางก็ใส่เกียร์

เสื้อสีขาววิ่งหน้าตั้งโดยไม่ลืมนี่จะจุดกระชากมือของ 'เนื่อคู่เจ้ากรรม' ที่ต้องวิ่งตามไปอย่างไม่รู้อิโหนอิเห่น แต่เมื่อเห็นคว้นไฟนัดตาก็พลอยวิ่งเร็วตามพิณชนิดาไปโดยอัตโนมัติ

เมื่อทั้งสองตั้งหน้าตั้งตาวิ่งจนไปถึงจุดหมายคือด้านล่างของคนโคมเนียมก็เผลอเผลอเมื่อพบว่าทุกอย่างเริ่มคลี่คลายลงไปมากแล้ว เพียงแต่มีคนมายืนรอที่ชั้นล่างกันอย่างหนาตา

“ตาย น้องพิณ ทางนี้คะทางนี้” เสียงแหลมปรืดของสาวใหญ่ร่างอวบกวักมือเรียกพิณชนิดา ทำให้หญิงสาวทำหน้าตาเลอลอลาเดินเข้าไปใกล้ ยังไม่ทันจะเอ่ยสิ่งใดเจ้าของมือที่กวักเรียกก็บอกเล่าอย่างตื่นเต้น

“ไฟไหม้ชั้นเก้าคะน้องพิณ แต่ไหม้แค่ถึงชยะแล้วใช้ถึงชยะนั่นก็ดันอยู่ใต้เครื่องตรวจจับควัน สัญญาณเตือนไฟไหม้ก็ส่งเสียงดังลั่นเลย ลิฟต์ใช้ไม่ได้ก็ต้องวิ่งลงทางฉุกเฉินเหนื่อยจนดับแทบจะแลบออกมาแน่ะ แหม...แล้วทางฉุกเฉินบ้านนั้นก็แทบจะตายไปคะ เข้า ๆ อย่างนี้บางคนยังไม่ไปทำงาน คนก็เลยเยอะหน่อย ล้มกลิ้งหัวฟาด ขาแพลงแขนหักไปตั้งหลายคนเลยคะ”

“แล้วตอนนี้...” พินชนิดาพูดยังไม่ทันจบประโยค ขวัญทิพย์ก็แทรกขึ้นมาอีกตามประสาคนช่างเจรจา

“ตำรวจดับเพลิงมากันเกือบเลยคะ เพราะไฟไม่ได้ลามอะไรมากมาย ในถึงชยะนั่นก็มีแต่กระดาษาอันน้อยของพวกเขียนแบบไปคะ คว้นก็เลยเยอะ พี่ว่าต้องเป็นของคุณทิม ห้อง 901A แน่ ๆ เลยคะ แหม...ใครกันนะช่างมั่งง่ายดีแท้ทั้งกันบูหรืแล้วไม่ยอมเปิดดูว่าในถึงชยะมีแต่กระดาษาดิตไฟงายอย่างนั้น” ผู้คนที่หายตื่นตกใจเริ่มทยอยกันขึ้นลิฟต์ที่เพิ่งเปิดให้ใช้บริการได้ตามปกติ

“เออ แล้วพี่ไปรู้จักคุณทิมได้ยังไงคะ ก็พี่ขวัญพักอยู่ห้องตรงกันข้าม

พินแท้ ๆ”

“ก็ตอนนั้นไงคะที่ทางคอนโดฯ จัดงานสังสรรค์ผู้พักอาศัย...โอ๊ยงานนั้นสนุกจะตาย จำได้ไหมคะที่...”

เสียงเล่าสะดุดก็เมื่อได้ยินเสียงบางอย่างดังก้องกังวาน ตึก...ตึก...ตึก...ตึกซ้ำ ๆ ในหน้าเอิบอ้อมที่เคยมีแววของความสนุกตื่นเต้นกลับซิดเผือดไปในบัดดล

“สี่...” ขวัญทิพย์นับตามจำนวนครั้งของเสียงที่ได้ยิน ตึก...

“ห้า...” เสียงพินชนิดานับต่อจากขวัญทิพย์ราวคนละเมอ คนในลิฟต์หันมามองพินชนิดาเป็นตาเดียว มีหลายคนเสียสละเดินเลี้ยวออกมาจากลิฟต์เพื่อให้หญิงสาวขึ้นไปก่อน แน่نونว่าพินชนิดาไม่ลืมลาก ‘เนื้อคู่’ ตามไปด้วย ตึก...

“หก...” ทั้งลิฟต์นับเสียงประหลาดที่แว่วมาพร้อมกันเป็นเสียงเดียวต่างตีสีหน้าสยง...แก...เสียงถอนหายใจแรง ๆ พร้อมกันเมื่อได้ยินเสียง ‘แก’ เป็นเสียงสุดท้ายโดยไม่มี ตึก ที่ 7 ขณะที่ลิฟต์เริ่มเคลื่อนตัวขึ้นไป ไม่มีใครกล้ากดเลขอื่นนอกจากเลข 16 ซึ่งเป็นชั้นที่พินชนิดาพักอาศัย

“แยม...” พินชนิดากระแอมเบา ๆ ก่อนจะกล่าวเป็นเชิงขอโทษทุกคนที่ดูเหมือนจะกลั้นหายใจฟังเสียงประหลาดกันทุกคน

“คือวันนี้เกิดแอ็คซิเดนทิดหน่อย พินเลยยังไม่ได้ให้ข้าวสุกปีนมณี เขาคงประท้วงนะคะ อีกร่างสัญญาณเดือนไฟคงทำให้เขาตกใจก็เลยร้องเสียงดังขนาดนี้ ต้องขอโทษด้วยนะคะ” ว่าแล้วเจ้าตัวก็ก้มหน้าทำสีหน้าเจียมเจียม

“มะ...ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะหนู แต่อย่าลืมบอຍกั้แล้วกัน กลัวใจคุณปีนมณีเขาจริง ๆ” ป้าวัยกลางคนซึ่งยังใส่ชุดเสื้อคลุมทับเสื้อนอนกับโรว์ม้วนผมที่ยังม้วนอยู่เต็มศีรษะกล่าวตอบอย่างเกรงอกเกรงใจ คนอื่น ๆ จึง

พลอยพยักหน้าหงิกหงักไปด้วย

เมื่อถึงชั้น 16 หญิงสาวก็หันไปยิ้มแหย ๆ พร้อมกล่าวขอบคุณผู้ที่
ร่วมมือด้วยดีทุกคนที่อยู่ในลิฟต์ ซึ่งทุกคนก็ยิ้มแหย ๆ ตอบกลับมา แว่ว
เสียงถอนหายใจหลายเสียงจากคนหลายคนดังออกมาจากด้านในของ
ลิฟต์ที่เริ่มปิด ขวัญทิพย์ซึ่งเดินออกมาด้วยกันมองซ้ายขวาเล็กน้อยเมื่อไม่
พบสิ่งที่น่าหวาดกลัวก็รีบเดินเลี้ยวไปเปิดห้องของตนแล้วปิดเงียบอย่าง
ผิดปกติวิสัยคนช่างเจ้าะแจะ

พิณชนิดาเปิดประตูห้องเข้าไปแล้ววิ่งตรงเข้าไปในครัวเล็ก ๆ ก่อน
จะออกมาพร้อมกับข้าวสุกที่ใส่จานเซรามิกสีส้มซึ่งเป็นสีโปรดของปิ่นมณี
เมื่อวางจานบนโต๊ะโครกเสิร์ฟก็เริ่มกล่าวรายงาน

“วันนี้พี่ผินเปิดไฟประจำปี ได้ไฟแปลกไปบอกว่าจะเจอเนื้อคู่และ
ต้องไปช่วยเขาให้พ้นจากอันตรายค่ะ คิดดูนะถ้าพี่ไม่ไปช่วยเขา แล้วเขา
เป็นอะไรไปพี่ก็จะไร้คู่ไปตลอดชีวิต น้องปิ่นคงไม่อยากให้พี่ผินขึ้นคานใช่
ไหมคะ...” เสียงใส ๆ เจียบไปอีตื้อ พลอยให้คนที่เจียนูฟงอยู่ด้านนอกของ
ห้องน้ำกลั่นลมหายใจไปด้วย

“ถึงจะเป็นคานทองฝังเพชรเจ็ดยอดพี่ก็ไม่อยากได้ ก็เพราะอย่างนี้
พี่ก็เลยลืมหืมข้าวสุกน้องปิ่น แล้วทราบนี่มีไฟไหม้ด้วย ถึงจะไหม้
แค่ถังขยะก็เถอะ ถ้าพี่อยู่ในคอนโดฯ พี่คงตกใจวิ่งหัวลมหัวลูกจนต้องเข้า
โรงพยาบาลจนได้ ยังไงก็ต้องได้เจอเนื้อคู่ นี่พี่ไปดักเนื้อคู่เสียก่อนก็เลยรอด
ไม่บาดเจ็บ เออ...อย่าโกรธพี่นะคะน้องปิ่นเด็กดี เด็กดี”

“.....”

เจียบไม่มีเสียงอะไรทั้งสิ้น มีเพียงคนข้างนอกที่ยืนงืนไป่ตาแตก
อย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก ทราบบ้างว่าตนเจอเรื่องจี้ป่วนและกำลังถูก
ลากตัวไปที่ใดก็ไม่ทราบบ้าง ทว่าอาศัยช่วงที่รถติดไฟแดงวิ่งหนีหลบหลีกเข้า

ชอยเล็ก ๆ จนสามารถเข้าไปหลบในโรงพยาบาล จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างเริ่มจวนตัว และท้ายที่สุดหญิงสาวเพื่อน ๆ ที่กำลังพูดคนเดียวในห้องน้ำนั้น ก็เป็นคนช่วยเขาให้พ้นจากคนร้ายกลุ่มนั้นมาได้ แต่จากคำพูดที่ได้ยินโดยเฉพาะเรื่องเนื้อคู่ นั้นทำให้เขาใจหายวาบ

“นี่...คุณเป็นอะไรมากหรือเปล่า นี่มันเกิดอะไรขึ้น แล้วคุณรู้ได้อย่างไรว่าผมกำลังอยากได้ความช่วยเหลือ” คำถามที่ตั้งเข้ามาในห้องน้ำนั้นทำให้พิณชนิตาต้องเบ่งตาโตเมื่อนึกขึ้นได้ว่าทั้งให้ ‘เนื้อคู่’ ยืนรออยู่ด้านนอก มีหน้าซำยังได้ยินสิ่งที่เธอพูดอย่างชัดเจนอีกด้วย

ตายจริง เดียวไต่ต้นกันหมดพอดี...หญิงสาวรำพึงในใจขณะเดินออกมาจากห้องน้ำเพื่อมองหน้า ‘เนื้อคู่’ ให้ชัด ๆ

“โอ้โห...” เสียงอุทานของหญิงสาวพร้อมกับท่าทีการมองที่ราวกับเครื่องเอกซเรย์นั้นทำให้ชายหนุ่มรู้สึกขนคอกลุกชันจนต้องเดินถอยหลังไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว ยังไม่นับใบหน้าม่นย่องมอมเป็นปื้นพร้อมกับผมที่ยุ่งเหยิงจากการชิงมอเตอร์ไซด์และการวิ่งหนีอย่างหัวซุกหัวซุนของหญิงสาวตรงหน้าพาให้ผิวามีใช้น้อย

“คุณไปโดนอะไรพัดมาเนี่ย ปากเจ็บ ตาบวมเขียว เสื้อผ้าก็สกปรก มอมแมม ยี้ เหม็นด้วยสิ” หญิงสาวจับตัวชายหนุ่มให้มาดูกระจกบานใหญ่ หน้าห้องน้ำซึ่งสะท้อนให้เห็นชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ดูแย่เสียยิ่งกว่าหญิงสาวที่กำลังบ่น สิ่งที่เห็นทำให้ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างโล่งอกเพราะคิดว่าน่าจะรอดพ้นจากการคิดมิตีมีร้ายจากหญิงสาวที่ยืนตาโตมองเงาตัวเองในกระจกนี้ได้

“ว้าย! นี่มันยัยเพ็งที่โหดกันเนี่ย” เจ้าของว่างบางร้องเสียดังถันห้องก่อนจะก้มลงมองตัวเองสลับกับมองเงาในกระจกคล้ายกับจะให้แน่ใจว่าเงาในกระจกคือเงาของตัวเอง

“เพราะคุณแท้ ๆ เลย ฉันถึงต้องวิ่งตาสีตาเหลือกออกไปทั้งที่ยังไม่ได้อาบน้ำอย่างนี้ อืม...แต่เขาเถอะคุณคงได้ยินหมดแล้ว ว่าคุณคือเนื้อคู่ของฉัน ยังไงซะสักวันหนึ่งคุณก็ต้องได้เห็นฉันในรูปแบบอย่างนี้นั่นได้หลังจากที่เราแต่งงานกัน...” คำพูดสรุปของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มสะดุ้งโหยง

“นี่...คุณเพี้ยนไปหรือเปล่า เราเพิ่งเจอกันเมื่อตะกี้เอง แม้แต่ชื่อก็ยังไม่รู้จัก เอ๊ะแต่คุณอาจจะรู้จักผมจากหนังสือพิมพ์ แล้วก็อย่ามาเพ้อเจ้อนะผมไม่ชอบ ถึงคุณจะช่วยผมไว้ก็เถอะ”

มือบางแตะป่าของชายหนุ่มพลางลูบเบา ๆ อย่างปลอบประโลม

“เอาน่า...เดี๋ยวคุณก็ชินเอง ก็ฉันบอกแล้วไงว่าเราเป็นเนื้อคู่กัน ยังไงก็มาทำความรู้จักกันเลยดีกว่าค่ะ ฉันมีอาชีพเป็นหมอดูชื่อพิณชนิดา มีน้องสาวหนึ่งคนชื่อ ภิชาลินี ส่วนญาติพี่น้องไม่มี พ่อแม่ก็ตายหมดแล้ว ตั้งแต่ฉันยังเด็ก คุณละชื่ออะไร ว่าแต่คุณเป็นคนดังหรือคะถึงได้มีชื่อลงในหนังสือพิมพ์ด้วย เอ๊ะหรือคุณหนีคดีอะไรมา มาเพี้ยพวกนั้นถึงได้ตามล่าตัวอย่างนั้น?” ชายหนุ่มกลอกตาไปมาคล้ายกำลังประมวลความคิดจากสิ่งที่ได้ยินพลางมองใบหน้าของหญิงสาวอย่างสงสัยปนงงงวย

“คุณไม่รู้จักผมแน่หรือ”

“อ้าวคุณนี่ โดนซ้อมจนสมองฝ่อเลยรีไร ถ้ารู้จักแล้วจะถามชื่อคุณหาพระแสงจำว่าด้ามปืนอะไรละ” คำตอบที่ดูจะไม่เกรงอกเกรงใจอะไรสักนิดของหญิงสาวทำเอาชายหนุ่มสะดุ้งอีกและเริ่มเชื่อว่าเธอไม่รู้จักเขาจริง ๆ

“ผมชื่อภูมินทร์ ต้นพิพัฒน์กุล...” ภูมินทร์เจียบไปครู่ใหญ่เพื่อหยุดยั้งดูท่าทีหลังจากที่อีกฝ่ายได้ยินชื่อและนามสกุลของตน แต่กลับ...ไม่ได้รับสัญญาณจากหมายเลขที่ท่านเรียก...หญิงสาวยังคงทำท่าเหมือนได้ข้อมูลมาไม่พอแต่เมื่อเห็นชายหนุ่มเจียบไปก็ต้องกระตุ่นเตือนกันเสียหน่อย มือที่ลูบป่าอยู่เมื่อครู่เปลี่ยนเป็นผลักเข้าให้

“เฮ้ย พุดต่อสิ ฉันแนะนำตัวออกจะยืดยาว คุณบอกฉันแค่นี้มันแฟร์
ซะที่ไหน” จากสัมผัสที่ได้จับต้องทำให้หญิงสาวกระหึ่มยิ้มอยู่ภายในใจ
ว่าเนื้อคู่คนนี้รูปร่างโปร่งหลอกลตา...ไหล่นาทำทางจะบึกบึนมิใช่เล่น...

ภูมินทร์ถอนหายใจยาวก่อนจะตัดสินใจเล่าความเป็นไปของตัวเอง
ให้พิณชนดาได้รับรู้

“ผมเป็นนักธุรกิจตามคุณพ่อของผม ทั้งคุณพ่อคุณแม่เสียไป
หมดแล้วเหมือนคุณนั่นแหละ และผมก็ไม่มีพี่น้องที่ไหนมีแต่ญาติห่าง ๆ
คือน้องบุญธรรมของคุณพ่อ”

“ดีค่ะ อย่างน้อยเราก็กำพร้าเหมือนกัน” หญิงสาวสรุปอย่างพึงพอใจ
กำพร้ามันดีตรงไหน...นั่นคือคำพูดในใจของชายหนุ่มทว่าสิ่งที่
เอ่ยออกมาคือสิ่งที่ตนสงสัย

“คุณบอกว่าผมเป็นเนื้อคู่ของคุณ แล้วคุณรู้ได้อย่างไร”

“ก็เพราะว่าฉันเป็นหมอดูนะสิคะ คุณรู้ไหมว่าคุณน่าจะพาฉันดวง
ซวยไปด้วย แล้วถ้าฉันไม่ช่วยคุณ ฉันก็ต้องขึ้นคานไปตลอดชีวิต เอาอย่าง
นี้ดีกว่าคุณบอกวันเดือนปีเกิดกับเวลาตกฟากมาฉันจะดูดวงให้ฟรี ๆ ใน
ฐานะที่เราเป็นเนื้อคู่กัน เพื่อพิสูจน์ว่าฉันไม่ได้โกหกคุณยังไงล่ะ” ภูมินทร์
ถูกลากไปที่โต๊ะดูดวงที่ปูด้วยผ้ากำมะหยี่สีแดงโดยไร้เรียวแรงขัดขึ้น...แล้ว
พร้อม เทียนพร้อม...แต่ทั้งสองอย่างไม่ได้ใช้ในการดูดวงแต่อย่างใด

แล้วบัดนี้ถูกหยิบไปวางไว้บนชั้นวางของ ส่วนเทียนก็วางอยู่ในที่ของ
มัน ชายหนุ่มมองของทั้งสองชิ้นอย่างไม่ค่อยไวใจนักปากก็เอ่ยบอกวันเดือน
ปีเกิดให้หญิงสาวตรงหน้าอย่างเสียมิได้

“วันนี้ฉันจะดูดวงเลขพม่าเจ็ดตัวให้คุณก็แล้วกันค่ะ คุณเกิดวันอังคาร
แหลมพอดีเลยฉันเกิดวันศุกร์ เคยได้ยินมั๊ย ศุกร์หวนอังคารรับ สมพงศ์กัน